

9. Celebrita

Paní učitelka Veselá přibližně tou dobou seděla v přeplněné kanceláři muzea a srkala kávu z našťipnutého šálku s růžemi. Historik v černém plášti se ukázal jako překvapivě obsáhlé téma, a to i když si paní Veselá nechala pro sebe jeho údajné kousky ve škole.

„No jo, náš hrabě,“ rozplývala se muzejní kurátorka Marie Kaisertová, zvaná všemi důvěrně Maruška. „Okolo toho tady všichni chodíme po špičkách!“

„Jak to?“

„Holka, ředitel je z něj úplně na větvi. Zakázal nám o něm mluvit. Já tedy nevím přesně proč, ale nejspíš tuší, že by se tady mohla najít nějaká vzácnost, ještě v těch starých klášterních archivech, a bojí se, aby se to předčasně neprozradilo.“

„Vzácnost? A že byste o ní nevěděli?“ povytáhla obočí paní Veselá.

„To víš, v padesátých letech, po zrušení kláštera, se s tím nikdo nepáral. Část zdejší knihovny odvezli do Památníku na Strahov a zbytek chtěli poslat do sběru. Nebýt starého Vacka, taky to tam nejspíš skončilo, ale on toho tenkrát velkou spoustu uskladnil tady v muzeu, ve sklepě. Na nějaké třídění pochopitelně čas neměl, a nejspíš ani nechtěl upozorňovat na to, že to tu vůbec je. A když ho pak z muzea vyhodili...“

„To chceš říct, že ty věci zůstaly ve sklepě tak, jak byly?“ nechápala to paní učitelka.

„Ne, všechny ne, ale dost. No a právě v těch se teď hrabe náš černý hrabě. Hahaha,“ zasmála se vlastnímu vtipu. „Nechtěl ani nikoho k ruce, jen řídá mu tam občas asistuje. Nejspíš už se vidí v novinách,“ ušklíbla se Maruška.

„V jakých novinách? Proč by měl být v novinách?“

„No protože náš Morini, to je celebrita! Světová!“

„Cože?“